

ПРОТОКОЛ

№ 314

гр. Пазарджик, 12.10.2021 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК в публично заседание на дванадесети октомври, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Ирина Ат. Джунева

Членове: Кристина Л. Пунтева
Десислава Анг. Ралинова

при участието на секретаря Нели Ив. Вългарова
и прокурора Стоян Божинов Пешев (ОП-Пазарджик)
Сложи за разглеждане докладваното от Ирина Ат. Джунева Въззивно
наказателно дело от общ характер № 20215200600474 по описа за 2021
година.

На именното повикване в 10:30 часа се явиха:

Жалбоподателят-подсъдим **Г. К. Д.** не се явява, редовно призован. За него
се явява адв. Р.К..

Частният-обвинител и граждански ищец **ВЛ. СП. Н.** не се явява, редовно
призован. За него се явява адв. С.Л..

Подсъдимият **СТ. ЮР. СТ.** се явява лично. За него се явява адв. И.В..

Подс. С.: Присъединявам се към жалбата на съподсъдимия ми. Не съм
доволен от присъдата и искам да бъде отменена.

За Окръжна прокуратура – Пазарджик се явява прокурор П..

Прокурор: Считам, че не следва да се даде хода на делото, тъй като
отсъства жалбоподателя, освен това не са налице основанията на чл. 269, ал. 3
от НПК.

Адв. Л.: За съжаление НПК е категоричен, че следва да присъства
подсъдимия.

Адв. К.: Предоставям на съда. Моят подзащитен е призован чрез мен, но
нямам никаква представа къде се намира.

Адв. В.: Считам, че не следва да се дава ход на делото. По преценка на
съда.

Подсъдимият жалбоподател Г.Д. за днешното съдебно заседание е
призован лично, като призовката му е връчена на пълнолетен родственик със

задължение да му я предаде. С разпореждане съдията-докладчик в първоинстанционното производство е уведомил и двамата подсъдими, вкл. Д., че делото може да бъде разгледано в негово отсъствие при условията на чл. 269, ал. 3 от НПК. Съгласно чл. 329, ал. 2 от НПК, вр. чл. 269, ал. 3, т. 3 от НПК, настоящият състав намира, че няма процесуални пречки за даване хода на делото, поради което

ОПРЕДЕЛИ:

ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО:

НЕ ПОСТЪПИХА ИСКАНИЯ ЗА ОТВОД НА СЪСТАВА НА СЪДА, СЕКРЕТАРЯ И ПРОКУРОРА.

ДОКЛАДВА СЕ ДЕЛОТО от съдията-докладчик.

Прокурор: Въззивната жалба е неоснователна. Нямам доказателствени искания.

Адв. Л.: Оспорвам въззивната жалба.

Адв. К.: Поддържам така депозираната жалба. Няма да соча доказателства.

Адв. В.: С оглед на становището на подсъдимия, заявявам, че поддържам жалбата.

Прокурор: Оспорвам жалбата. Нямам доказателствени искания.

Съдът намира, че делото е изяснено от фактическа страна, поради което

ОПРЕДЕЛИ:

ПРИКЛЮЧВА СЪДЕБНОТО СЛЕДСТВИЕ И

ДАВА ХОД НА СЪДЕБНИТЕ ПРЕНИЯ:

Прокурор: Уважаеми окръжни съдии, считам, че изложените във въззивната жалба аргументи за съществени процесуални нарушения, са неоснователни. Повдигнато е било обвинение за грабеж, което е съставно престъпление, съдържащо две престъпления – принуда и кражба. След като съдът е приел, че не е доказана принудата, няма пречка да преквалифицира грабежа в кражба, което е и по-леко наказуемо престъпление. В този смисъл, соченото процесуално нарушение за липса на изменение на обвинението по реда на чл. 287 от НПК е несъстоятелно. Освен това, фактите за това престъпление – кражба - са били изложени в обвинителния акт, а същевременно са и доказани в хода на съдебното следствие. Доказано е отнемането, индивидуализирана е стойността на отнетите вещи. Намерението за присвояване също е доказано. То е изразено с прибирането и укриването на вещите от двамата подсъдими, които в последствие са били предадени. След започналото разследване, обаче, първоначално е отричано от страна на жалбоподателя това нещо от него. Той не е съобщил на полицаите. Затова считам, че не е налице такова съществено изменение на фактическата обстановка, което да обоснове изменение на обвинението и правилно е било

нужно да бъде правено такова. Правилно съдът е преквалифицирал деянието.

За самото отнемане на вещите говорят и други факти, не само констатираното държане от двамата подсъдими - Д. и С.. Освен това, на местопроизшествието не са били намерени други вещи на пострадалия. Всички те са били прибрани, очевидно, от двама подсъдими. В тази насока са и показанията на полицейските служители, които са пристигнали на произшествието, където е бил намерен пострадалия, а именно: показанията на свидетелите Т., Д., К.. Считам, поради това че категорично са доказани всички елементи на престъплението кражба, то е било извършено с пряк инцидентен умисъл. Категорично е доказан и факта, че след извършения побой от двамата подсъдими, пострадалият е бил изоставен паднал на улицата. Той е бил без яке в 4 часа сутринта в една студена декемврийска нощ – на Н., т.е. вече на 07.12., и само благодарение на свид. Т. той е бил спасен от прегазване или от преохлаждане до смърт.

Самият факт, че пострадалият е бил зашеметен, лежал е на земята, когато е оставен там от двамата подсъдими, пребит от бой, тези факти са достатъчни, за да е изпълнен от фактическа страна състава на престъплението по чл. 137 от НК. Към това, ако прибавим факта, че за двамата подсъдими е било ясно, че той е в тежка фаза на алкохолно опиване и факта, че току що е бил пребит от тях, не се знае какво е било конкретното въздействие на техните удари – той е бил на земята. Всичко това напълно доказва и престъплението по чл. 137 от НК, както от обективна, така и от субективна страна.

По отношение на наказанието, считам, че определените с първоинстанционната присъда наказания, са справедливи. Отчетни са всички смекчаващи и отегчаващи вината обстоятелства, вкл. изминалия значителен период от време до постановяване на наказанието. Затова считам, че следва да бъде потвърдена изцяло присъдата на Районен съд – Пазарджик.

Адв. Л.: Моля да отхвърлите жалбата на подсъдимия Д. като неоснователна. Изцяло подкрепям казаното от представителя на държавното обвинение. Аз по това дело участвах още като защитник, когато В.Н. беше подсъдим, и самата прокуратура счете, след като беше оправдан, че следва да повдигне обвинение срещу двамата подсъдими. Считам, че в хода на процеса се доказа по един категоричен и несъмнен начин, че те са автори на деянието, за което в крайна сметка бяха и осъдени. Моят клиент желаше да получи, макар и закъсняло, възмездие и правосъдие, така че, макар да не бях съгласен, като негов повереник, напълно с констатациите на първоинстанционния съд, приех желанието му и не съм подавал жалба. В крайна сметка, считам по отношение и на двете престъпления, че са доказани, и съдът добре е мотивирал защо е преквалифицирал деянието, така че няма никакво съществено изменение във фактическата обстановка, както отбеляза и колегата прокурор. Това е право на съда да го направи с присъдата и не е било необходимо държавното обвинение да коригира обвинението.

По отношение на наказанията, безкрайно снизходителен беше първостепенния съд към двамата подсъдими, така че считам, че са справедливи като размер и няма накъде повече да се намалят. За подс. Д. и

няма вариант, при който да се възползва от института на условното осъждане – чл. 66 от НК, с оглед на предишната му криминална дейност и съдимост. В този смисъл моля да потвърдите изцяло първоинстанционната присъда.

Адв. К.: Уважаеми окръжни съдии, аз ще Ви моля да уважите жалбата, която съм подал срещу така постановената присъда по отношение на осъдителната част. Оправдателната е влязла в сила. Към мотивите, които съм изложил в допълнителната молба от 02.07.2021 г., много подробно съм изложил своето виждане и правните изводи, които се налагат от изложенияте, и обосноваването в мотивите на присъдата на първоинстанционния съд. Потърсил съм практика, която съм изложил, така че ще Ви моля, да имате предвид всичко това, което е изложил към молбата с допълнителните мотиви. Само искам да маркирам по тях и да взема становище по отношението на държавното и частното обвинение във връзка с тази присъда.

Не чух нито от държавното, нито от частното обвинение, защо се твърди, че фактическата обстановка е една и съща, свързвана по отношение, както на грабеж, така и на кражбата. Вярно е, че са в една глава „Престъпления против собствеността“, но има съществено изменение на фактическата обстановка в съдебно заседание. Това предполага, че прокуратурата следваше да промени обвинението по посочения в чл. 287 от НПК ред, защото не е все едно да имаш умисъл да отнемеш вещ с цел да я присвоиш - така, както изисква закона, след като принудиш собственика - да му сломиш волята по някакъв начин, дали чрез физическо насилие или с психологическо въздействие, и да отнемеш тази вещ с цел да я присвоиш, или без негово знание и съгласие да отнемеш вещта, и пак с цел да я присвоиш.

Има съществена разлика, което налагаше във фактическата обстановка, разбира се и в съответна форма нататък вземам становище по отношение на умисъла, дали действително вещите, които са описани, част от тях съществуват при първоначалното изясняване на фактическата обстановка от органите на досъдебното производство и полицията, или те в последствие са били допълнително представени като такива.

Второ: По отношение на умисъла - аз подробно съм изложил в своята мотивация пред първоинстанционния съд мотивите за липсата на такъв по отношение на престъплението по чл. 198 от НК, за което първоначално бяха обвинени. По отношение на умисъла, тези мои разсъждения ги представям пред Вас, защото те важат също и за престъплението, за което е признат за виновен моя подзащитен – става въпрос за кражбата. В тази насока ще Ви моля отново, да проверите подробно, без да навлизам в подробности тук, да прочетете мотивите, които съм изложил към жалбата.

Прави впечатление и нещо друго. По отношение на второто обвинение, прокурорът много повърхностно изясни и Ви каза, че са налице условията на чл. 137 от НК, където обаче изобщо не става въпрос, дали са налице двете кумулативни изисквания, които са поставени в този текст, т.е. дали пострадалият е бил в безпомощно състояние (в тази насока съм посочил и цитирал практика на Пленума на Върховния съд, без да конкретизирам по-нататък – Вие сте запознати с тях). И второто нещо, което е, дали в тяхното

съзнание, защото това кумулативно изискване е поставено в чл. 137 от НК, дали изпълнителното деяние е осъществено в двете фази, които са поставени като изискване в този текст. Тоест, да са съзнавали, че това му безпомощно състояние е налице, създава опасност за неговото здраве и живот, и да не са му се притекли на помощ.

По-надолу съм изложил в мотивите, защо считам, че те не са налице. И затова само Ви обръщам внимание и по отношение на второто обвинение, за което ще моля, като цяло и в заключение, без да се впускам в подробности, на основание чл. 303 и чл. 304, ал. 1 от НПК, че присъдата не може да почива на предположение. Кое е предположението, което тук прокурорът прави, като казва, че категорично е доказано. Предположението е за това, че част от тези вещи са се намирали там – на местопроизшествието, т.е. са липсвали, но са били – това е коженото яке, това са златните накити, които интересно защо и как в процеса на цялото дело и пред съда се увеличават с всяко едно съдебно заседание, а първоначално не са посочени от пострадалия още при появата на служителите, които подробно са разпитвани.

По отношение на това, къде се намерени останалите вещи – документи, книжа и пр. - в колата на моя подзащитен, сутринта, рано, след като той е съдействал и е отключил колата, и те са проверили и са видели, че са паднали на пода. Къде е умисъла за отнемане? И не случайно само за отнемане, ами и за това, че кражбата е извършена с лек автомобил, с МПС, за да отиде квалификацията по чл. 195, ал. 1, т. 4 от НК. Кой е съзнавал и смятали ли са двамата подсъдими, тъй като те са действали едновременно, и имали ли са пряк умисъл тези вещи да ги присвоят, или те просто са изпаднали, както се установи обективно от фактическата обстановка, при дърпането от колата в резултат на безобразното предишно поведение на пострадалия, който се е закачал със съпругата или жената, която живее на съпружески начала с другия подсъдим, който е нанесъл и удар на другия подсъдим Стоян, което се доказва. Заради това безобразно поведение те са спрели колата, слезнали са, издърпали са го, изкарали са го навън и са го набили. Набили са го, но не с цел в последствие да му отнемат вещи, както са отразени, а просто за това, че те са били възбудени и афектирани от неговото безобразно поведение. Не може в правото от собственото си неправомерно поведение да черпиш никакви права.

В случая какво излиза? Излиза, че едва ли не те са го набили, обаче не са имали цел да го ограбят, а в последствие е възникнал внезапен умисъл, както казва прокуратурата и частния обвинител, който се присъединява. Изведнъж им възникнала идеята да отнемат вещите му и да ги присвоят. Абсолютно недоказано и абсолютно никакво основание няма да има такава присъда при такъв умисъл. Това е основното.

По отношение на другото обвинение, аз вече казах - не са налице нито първото, нито второто изискване на чл. 137 от НК, защото то е пак двуактово – то е едно, и второ - изпълнителното деяние се състои от две – първо: да установят, че има безпомощно състояние, и второ: съзнавайки това, да не му оказват помощ. Вижте обективно, как е отразена фактическата обстановка. И какви доказателства има за това, че те са го оставили на пътя. Няма никакви,

ама никакви доказателства. Те са го извели от колата, след като са го набили, са го оставили отстрани на тревната площ, те се качили и са си тръгнали, и са се прибрали по домовете. И всичко това, което е паднало от пострадалия при дърпането му от колата, е намерено долу в лявата част, зад шофьорската седалка, на пода, което е потвърдено не само от двамата подсъдими, и най-вече от моя подзащитен Д., а и сутринта от полицаите, които са отишли и след като са го викнали, той е отключил колата и те са намерили вещите, и са му казали: „Иди ги предай доброволно“.

Къде се е намирало и имал ли е кожено яке? Имал ли е златни синджири и другите неща, които са описани? И къде може да бъдат изпаднали? Аз, между другото, съм взел становище, но все пак. Възможно ли е да е забравил коженото си яке в крчмата, където е пил и то в доста голямо количество, алкохол? Как прокуратурата и обвинението доказва, че тези неща са се намирали там? Няма ги. Да. Но този факт, че ги няма, не означава, че те са били взети от моя подзащитен и съответно от неговия съподсъдим. Това са само предположения. Ами аз Ви казвам, че например, след като са го закарали в болницата, там може да са изчезнали. И не само това. Като версии мога да Ви предложа поне още десетки такива. Може и трето лице да е минало, и след като го е видял, че е в пияно състояние, свалил му е якето – хубаво кожено яке – той е богат човек, и са го взели и са ограбили златните му накити. С какво се доказва, че тази версия също не е достоверна? С нищо. Ето, това разколебава обвинението за прекия умисъл и тук прекия умисъл липсва.

Затова, уважаеми окръжни съдии, ще ви моля, възприемайки всички тези тези, считам, че са налице условията на закона, и най-вече в посочените текстове, съобразявайки се с условията на чл. 303, ал. 1 от НПК, присъдата не може да почива на предположения, а тя почива изцяло и по двете обвинения, по които е произнесена осъдителна присъда.

И в края на краищата, на основание чл. 304 от НПК, аз ще Ви моля, да признаете моя подзащитен за невинен, затова, защото не се доказва по един категоричен начин, че престъплението е извършено от двамата, дали е престъпление като цяло, и че е извършено виновно. Няма умисъл дори и в двете деяния, за които са осъдени.

Ето защо, моето окончателно виждане е, че Вие следва да произнесете оправдателна присъда по отношение на моя подзащитен.

АДВ. В.: Уважаеми г-жи Окръжни съдии, аз ще Ви моля да уважите жалбата по изложените от колегата съображения, като в допълнение ще Ви помоля да отмените с Вашия съдебен акт, мярката за процесуална принуда на моя подзащитен, изразяваща се в „Забрана за напускане пределите на страната“. Няма към настоящия момент обосновка за нейното съществуване.

ПРАВО НА ЛИЧНА ЗАЩИТА НА ПОДС. С.: Надявам се да уважите казаното от моя адвокат.

ПОСЛЕДНА ДУМА НА ПОДС. С.: Да вземете решението, което би следвало да вземете въз основа на казаното от двамата адвокати.

Съдът се оттегли на тайно съвещание.

След съвещание съдът обяви, че ще се произнесе в законния срок с решение.

Протоколът се изготви в съдебно заседание, което приключи в 13:30 часа.

Председател: _____

Секретар: _____